

## Arrest

nr. 297 198 van 17 november 2023  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat. A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Barfian, in het district Tagab, in de provincie Kapisa, waar u tot aan uw vertrek verbleef.*

*U ging naar school tot de derde graad en begon met een opleiding tot automechanicien toen u zo'n 11 à 12 jaar oud was. Na zeven à acht jaar als leerling opende u uw eigen garage. Uw broer, B.(...), hielp u*

met uw garage. Op een dag, zo'n week à twee weken voor uw vertrek, werd u gebeld door het hoofd van de taliban van uw dorp, N.(...) A.(...). Hij vroeg u naar talibangebied te komen om zijn auto te herstellen. U weigerde omdat u op dat moment alleen in de garage was en niet in staat was het nodige materiaal te vervoeren. Twee à drie dagen later, omstreeks halftien 's ochtends, belde N.(...) A.(...) opnieuw. Hij zei dat hij iemand ging sturen naar uw garage met zijn auto om die te laten herstellen. U ging akkoord. Een halfuur later kwam een talib met de auto van N.(...) A.(...). U begon de auto meteen te herstellen. Na een halfuur kwamen er drie wagens van het Afghaans Nationaal Leger (ANA). Ze vroegen van wie de auto was en u wees naar de persoon in kwestie. De leden van het leger begonnen te roepen en zeiden dat de talib naar hen moest komen. De talib panikeerde en begon te schieten op de leden van het leger. Een vuurgevecht brak uit. U en uw broer konden ontsnappen. U ging terug naar huis. 's Avonds klopten zes talibs aan de deur. Ze maakten zich bekend, uw vader deed de deur open en zei hen dat u niet thuis was. Uw moeder hoorde dat het talibanleden waren en zei u weg te lopen. U ging via de achterkant van het huis naar de boomgaarden en liep zo naar het huis van uw schoonbroer. U bleef daar twee dagen, tot er na overleg tussen uw vader en schoonbroer beslist werd u het land uit te sturen.

U verliet Afghanistan in november van het jaar 2020. Tien dagen later deed uw broer B.(...) hetzelfde. U bereikte België op 17 januari 2022. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. De taliban is nog 10 à 12 keer langsgedaan bij uw familie. Ze vroegen telkens waar u bent en zeiden dat ze u nodig hebben.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban en door de overheid te worden aanzien als spion.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u op het CGVS een kopie van uw taskara neer.

## **B. Motivering**

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Vooreerst moet worden gesteld dat u inconsistente verklaringen hebt afgelegd omtrent uw leeftijd. Zo bevestigde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u geboren bent in het jaar 2003, wat betekent dat u bij vertrek 17 jaar oud was en op het moment van uw interview bij het CGVS 20 jaar oud (NPO, p.3). Wat later, wanneer er vragen werden gesteld omtrent uw werk als garagist, verklaarde u 11 à 12 jaar oud te zijn wanneer u startte met de zeven à achtjarige opleiding tot garagist (NPO, p.6-7). Erna zei u nog twee jaar een eigen garage gehad te hebben (NPO, p.7). Geconfronteerd met de vaststelling dat als u in 2003 geboren bent, dit niet kan kloppen, zei u plots 23 jaar oud te zijn (NPO, p.6). Wanneer u dan werd geconfronteerd met uw genoteerde leeftijd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – geboortjaar 2002 volgens uw initiële verklaringen aldaar en vervolgens 2003 overeenkomstig informatie uit de Dublinprocedure - en uw bevestiging hiervan, zei u dat op de kopie van uw taskara die u op het CGVS neerlegde vermeld staat dat u 23 jaar oud bent en dat u dit toen ook gezegd hebt, quod non (NPO, p.7). In dit verband kan evenwel worden opgemerkt dat uw taskara slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Hoe dan ook, dat u pas op het CGVS uw ware geboortjaar en

*uw echte leeftijd zou weergeven is niet ernstig. Deze vaststellingen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

*Ten tweede dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen bij de DVZ over uw vluchtredenen niet overeenkomen met uw verklaringen bij het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 5). Zo verklaarde u bij de DVZ dat u overheidswagens repareerde in uw autogarage en hierdoor problemen kreeg met de taliban. U ontving dreigbrieven waarin stond dat u moest stoppen met het herstellen van overheidswagens. Op een dag heeft de taliban uw huis dan aangevallen op zoek naar u. U kon ontsnappen en verliet twee dagen later het land (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u dan tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de vaststelling dat u twee totaal verschillende verhalen hebt verteld, ontkende u uw verklaringen bij de DVZ (NPO, p.18). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ heeft verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of die informatie ook klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p.3). Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, is dan ook niet afdoende. De vaststelling dat u tijdens uw procedure twee verschillende verhalen naar voor hebt gebracht doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

*Verder verklaarde u dat u in talibangebied woonde en u uw autogarage had in Tamir bazaar, op dat moment gelegen in overheidsgebied (NPO, p.9). Op een dag belde N.(...) A.(...), het hoofd van de taliban in uw dorp, u op met de boodschap dat hij een auto naar uw garage ging sturen voor herstel (NPO, p.11). Een halfuur later kwam er iemand langs met de auto van N.(...) A.(...) (NPO, p.12). Gevraagd of de taliban telkens hun wagens in overheidsgebied moesten laten herstellen, dat klinkt immers risicovol, zei u dit niet te weten, maar dat het wel vaker voorkomt dat mecaniciens meegenomen worden om hun auto's te laten herstellen (NPO, p.14). Gevraagd of u ooit bent meegenomen, zei u dat het u één keer gevraagd werd, maar dat u toen niet geweest bent (NPO, p.15). Hierover doorgevraagd, zei u dat u twee of drie dagen voor de dag van het incident werd gecontacteerd door N.(...) A.(...) om langs te komen, maar dat u dit dan had geweigerd (NPO, P.15). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, zei u dat het u niet werd gevraagd (NPO, p.15). Deze verklaring voldoet niet. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u namelijk gezegd een goed zicht te geven op uw situatie en problemen en alle mogelijke informatie weer te geven (NPO, p.2). Dit werd later herhaald wanneer u uw persoonlijk verhaal mocht vertellen (NPO, p.10). Dat u dit dan toch naliet en enkel wanneer opportuun dit element naar voren schoof doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is overigens weinig aannemelijk dat de taliban hun auto's lieten herstellen in een garage in overheidsgebied. Dat er geen automecaniciens in de regio waren die wel ter plaatse wilden gaan of dat de taliban zelf geen automecaniciens ter beschikking zouden hebben is moeilijk te geloven.*

*Voorts is het erg opmerkelijk dat u na het incident waarbij een talibanlid werd doodgeschoten door het nationaal leger gewoon naar huis bent gegaan. Hierover zei u dat u kon ontsnappen wanneer het vuurgevecht uitbrak en meteen naar huis ging (NPO,p.14). Gevraagd hoe uw ouders reageerden, zei u dat ze erg bang waren en wilden weten waar uw broer was (NPO, p.14). Ook zeiden ze niet te panikeren en thuis te blijven. Geconfronteerd met de vaststelling dat door naar huis te gaan en daar dan ook te blijven u erg makkelijk te vinden was door de taliban, zei u dat u dit deed omdat u panikeerde en dat u niet meer buitenshuis kon gaan omdat de taliban u dan gingen zien (NPO, p.14). Gevraagd of u een plan had in het geval de taliban naar uw huis zouden komen, zei u dat uw plan eruit bestond te zeggen dat u niet thuis was (NPO, p.17). Dat u na het incident meteen naar huis gaat en dan denkt te kunnen ontkomen aan de taliban door gewoon te zeggen dat u er niet bent wanneer ze zouden langskomen is overtuigt niet.*

*Daarnaast kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het moment wanneer de taliban 's avonds langskwamen. Zo verklaarde u dat de taliban op uw deur klopten en dat uw vader de deur opendeed. Gevraagd met hoeveel ze waren en wat ze zeiden over hun identiteit, zei u dat ze zich kenbaar maakten als leden van N.(...) A.(...) en dus van de taliban (NPO, p.16). Gevraagd of N.(...) A.(...) er zelf bij was, zei u dit niet te weten (NPO, p.16). Dat is opmerkelijk aangezien u ervoor in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat N.(...) A.(...) naar uw huis was gekomen de avond van het incident (NPO, p.11). Bovendien is het opvallend dat de taliban erg weinig moeite deed om te voorkomen dat u kon ontsnappen. Zo verklaarde u dat ze met zes talibanleden aan uw voordeur stonden en naar u vroegen. Uw moeder hoorde dit en riep dat de taliban daar waren waarop u via de achterkant van het huis naar uw tuin ging en dan naar de boomgaard (NPO, p.16). Gevraagd of er dan geen talibanleden aan de achterkant van uw huis stonden, zei u dat dit niet het geval was (NPO, p.16). Dat de taliban met zes naar uw huis komen, zich bekend maken en dan niet eens de achterdeur in de gaten houden is ongeloofwaardig.*

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat u over het moment dat uw broer B.(...) Afghanistan heeft verlaten ook tegenstijdige verklaringen aflegt. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of uw beide broers in Afghanistan verbleven (NPO, p.4). U antwoordde hierop dat één broer in Turkije is en dat de andere broer in Afghanistan bij uw ouders woont (NPO, p.4). Gevraagd welke broer er in Turkije woont, zei u dat dit B.(...) was en dat hij ongeveer acht maanden geleden vertrokken was (NPO, p.4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd er dan gepolst naar gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaarde dat de taliban langskwamen en aan uw vader vroegen waar u was (NPO, p.18). Gevraagd wat er met uw broer nog is gebeurd, aangezien hij ook aanwezig was bij het schietincident, zei u plots dat uw broer 10 dagen na u is vertrokken (u vertrok in november 2020) (NPO, p.18). Geconfronteerd met het feit dat u ervoor zei dat hij pas acht maanden geleden vertrokken was, wat overeenkomt met september 2022, zei u dit nooit gezegd te hebben aangezien u dit nooit gevraagd werd (NPO, p.18). Dit is niet ernstig, zeker omdat u bij DVZ op 30 maart 2022 verklaarde dat B.(...) nog in Afghanistan verbleef (verklaring DVZ, vraag 17). Dat u over het vertrek van uw broer inconsistente verklaringen hebt afgelegd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 9 juni 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, kan nog worden vermeld dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.



Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad



op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.*

*Vooreerst moet worden gesteld dat u inconsistente verklaringen hebt afgelegd omtrent uw leeftijd. Zo bevestigde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u geboren bent in het jaar 2003, wat betekent dat u bij vertrek 17 jaar oud was en op het moment van uw interview bij het CGVS 20 jaar oud (NPO, p.3). Wat later, wanneer er vragen werden gesteld omtrent uw werk als garagist, verklaarde u 11 à 12 jaar oud te zijn wanneer u startte met de zeven à achtjarige opleiding tot garagist (NPO, p.6-7). Erna zei u nog twee jaar een eigen garage gehad te hebben (NPO, p.7). Geconfronteerd met de vaststelling dat als u in 2003 geboren bent, dit niet kan kloppen, zei u plots 23 jaar oud te zijn (NPO, p.6). Wanneer u dan werd geconfronteerd met uw genoteerde leeftijd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – geboortjaar 2002 volgens uw initiële verklaringen aldaar en vervolgens 2003 overeenkomstig informatie uit de Dublinprocedure - en uw bevestiging hiervan, zei u dat op de kopie van uw taskara die u op het CGVS neerlegde vermeld staat dat u 23 jaar oud bent en dat u dit toen ook gezegd hebt, quod non (NPO, p.7). In dit verband kan evenwel worden opgemerkt dat uw taskara slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Hoe dan ook, dat u pas op het CGVS uw ware geboortjaar en uw echte leeftijd zou weergegeven is niet ernstig. Deze vaststellingen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

*Ten tweede dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen bij de DVZ over uw vluchtredenen niet overeenkomen met uw verklaringen bij het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 5). Zo verklaarde u bij de DVZ dat u overheidswagens repareerde in uw autogarage en hierdoor problemen kreeg met de taliban. U ontving dreigbrieven waarin stond dat u moest stoppen met het herstellen van overheidswagens. Op een dag heeft de taliban uw huis dan aangevallen op zoek naar u. U kon ontsnappen en verliet twee dagen later het land (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u dan tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de vaststelling dat u twee totaal verschillende verhalen hebt verteld, ontkende u uw verklaringen bij de DVZ (NPO, p.18). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ heeft verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of die informatie ook klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p.3). Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, is dan ook niet afdoende. De vaststelling dat u tijdens uw procedure twee verschillende verhalen naar voor hebt gebracht doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

*Verder verklaarde u dat u in talibangebied woonde en u uw autogarage had in Tamir bazaar, op dat moment gelegen in overheidsgebied (NPO, p.9). Op een dag belde N.(...) A.(...), het hoofd van de taliban in uw dorp, u op met de boodschap dat hij een auto naar uw garage ging sturen voor herstel (NPO, p.11). Een halfuur later kwam er iemand langs met de auto van N.(...) A.(...) (NPO, p.12). Gevraagd of de taliban telkens hun wagens in overheidsgebied moesten laten herstellen, dat klinkt immers risicovol, zei u dit niet te weten, maar dat het wel vaker voorkomt dat mecaniciens meegenomen worden om hun auto's te laten*

herstellen (NPO, p.14). Gevraagd of u ooit bent meegenomen, zei u dat het u één keer gevraagd werd, maar dat u toen niet geweest bent (NPO, p.15). Hierover doorgevraagd, zei u dat u twee of drie dagen voor de dag van het incident werd gecontacteerd door N.(...) A.(...) om langs te komen, maar dat u dit dan had geweigerd (NPO, P.15). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, zei u dat het u niet werd gevraagd (NPO, p.15). Deze verklaring voldoet niet. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u namelijk gezegd een goed zicht te geven op uw situatie en problemen en alle mogelijke informatie weer te geven (NPO, p.2). Dit werd later herhaald wanneer u uw persoonlijk verhaal mocht vertellen (NPO, p.10). Dat u dit dan toch naliet en enkel wanneer opportuun dit element naar voren schoof doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is overigens weinig aannemelijk dat de taliban hun auto's lieten herstellen in een garage in overheidsgebied. Dat er geen automecaniciens in de regio waren die wel ter plaatse wilden gaan of dat de taliban zelf geen automecaniciens ter beschikking zouden hebben is moeilijk te geloven.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u na het incident waarbij een talibanlid werd doodgeschoten door het nationaal leger gewoon naar huis bent gegaan. Hierover zei u dat u kon ontsnappen wanneer het vuurgevecht uitbrak en meteen naar huis ging (NPO,p.14). Gevraagd hoe uw ouders reageerden, zei u dat ze erg bang waren en wilden weten waar uw broer was (NPO, p.14). Ook zeiden ze niet te panikeren en thuis te blijven. Geconfronteerd met de vaststelling dat door naar huis te gaan en daar dan ook te blijven u erg makkelijk te vinden was door de taliban, zei u dat u dit deed omdat u panikeerde en dat u niet meer buitenshuis kon gaan omdat de taliban u dan gingen zien (NPO, p.14). Gevraagd of u een plan had in het geval de taliban naar uw huis zouden komen, zei u dat uw plan eruit bestond te zeggen dat u niet thuis was (NPO, p.17). Dat u na het incident meteen naar huis gaat en dan denkt te kunnen ontkomen aan de taliban door gewoon te zeggen dat u er niet bent wanneer ze zouden langskomen is overtuigt niet.

Daarnaast kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het moment wanneer de taliban 's avonds langskwamen. Zo verklaarde u dat de taliban op uw deur klopten en dat uw vader de deur opendeed. Gevraagd met hoeveel ze waren en wat ze zeiden over hun identiteit, zei u dat ze zich kenbaar maakten als leden van N.(...) A.(...) en dus van de taliban (NPO, p.16). Gevraagd of N.(...) A.(...) er zelf bij was, zei u dit niet te weten (NPO, p.16). Dat is opmerkelijk aangezien u ervoor in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat N.(...) A.(...) naar uw huis was gekomen de avond van het incident (NPO, p.11). Bovendien is het opvallend dat de taliban erg weinig moeite deed om te voorkomen dat u kon ontsnappen. Zo verklaarde u dat ze met zes talibanleden aan uw voordeur stonden en naar u vroegen. Uw moeder hoorde dit en riep dat de taliban daar waren waarop u via de achterkant van het huis naar uw tuin ging en dan naar de boomgaard (NPO, p.16). Gevraagd of er dan geen talibanleden aan de achterkant van uw huis stonden, zei u dat dit niet het geval was (NPO, p.16). Dat de taliban met zes naar uw huis komen, zich bekend maken en dan niet eens de achterdeur in de gaten houden is ongeloofwaardig.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat u over het moment dat uw broer B.(...) Afghanistan heeft verlaten ook tegenstijdige verklaringen aflegt. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of uw beide broers in Afghanistan verbleven (NPO, p.4). U antwoordde hierop dat één broer in Turkije is en dat de andere broer in Afghanistan bij uw ouders woont (NPO, p.4). Gevraagd welke broer er in Turkije woont, zei u dat dit B.(...) was en dat hij ongeveer acht maanden geleden vertrokken was (NPO, p.4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd er dan gepolst naar gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaarde dat de taliban langskwamen en aan uw vader vroegen waar u was (NPO, p.18). Gevraagd wat er met uw broer nog is gebeurd, aangezien hij ook aanwezig was bij het schietincident, zei u plots dat uw broer 10 dagen na u is vertrokken (u vertrok in november 2020) (NPO, p.18). Geconfronteerd met het feit dat u ervoor zei dat hij pas acht maanden geleden vertrokken was, wat overeenkomt met september 2022, zei u dit nooit gezegd te hebben aangezien u dit nooit gevraagd werd (NPO, p.18). Dit is niet ernstig, zeker omdat u bij DVZ op 30 maart 2022 verklaarde dat B.(...) nog in Afghanistan verbleef (verklaring DVZ, vraag 17). Dat u over het vertrek van uw broer inconsistente verklaringen hebt afgelegd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 9 juni 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, kan nog worden vermeld dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees voor vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker is van mening dat verweerder ten onrechte naar zijn leeftijd verwijst om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoeker doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente vaststellingen *“Vooreerst moet worden gesteld dat u inconsistente verklaringen hebt afgelegd omtrent uw leeftijd. Zo bevestigde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u geboren bent in het jaar 2003, wat betekent dat u bij vertrek 17 jaar oud was en op het moment van uw interview bij het CGVS 20 jaar oud (NPO, p.3). Wat later, wanneer er vragen werden gesteld omtrent uw werk als garagist, verklaarde u 11 à 12 jaar oud te zijn wanneer u startte met de zeven à achtjarige opleiding tot garagist (NPO, p.6-7). Erna zei u nog twee jaar een eigen garage gehad te hebben (NPO, p.7). Geconfronteerd met de vaststelling dat als u in 2003 geboren bent, dit niet kan kloppen, zei u plots 23 jaar oud te zijn (NPO, p.6). Wanneer u dan werd geconfronteerd met uw genoteerde leeftijd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – geboortjaar 2002 volgens uw initiële verklaringen aldaar en vervolgens 2003 overeenkomstig informatie uit de Dublinprocedure - en uw bevestiging hiervan, zei u dat op de kopie van uw taskara die u op het CGVS neerlegde vermeld staat dat u 23 jaar oud bent en dat u dit toen ook gezegd hebt, quod non (NPO, p.7). In dit verband kan evenwel worden opgemerkt dat uw taskara slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Hoe dan ook, dat u pas op het CGVS uw ware geboortjaar en uw echte leeftijd zou weergeven is niet ernstig. Deze vaststellingen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”*

De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is wel degelijk nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zeer jong zijn land van herkomst verlaten heeft, toont hij niet aan op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op het afleggen van verklaringen omtrent zijn identiteit en de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Desbetreffend dient overigens te worden gewezen op wat voorafgaat. Verzoeker slaagde er zelfs niet in eensluidende verklaringen af te leggen omtrent zijn leeftijd.

Wat betreft verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de dreigbrieven stelt verzoeker dat zijn verklaringen in minder dan vijf minuten aan hem voorgelezen waren, dat verweerder nagelaten heeft om zijn vluchtverhaal voor te lezen, dat verweerder goed weet dat de tolken op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit het gehoorverslag woord per woord voorlezen doch slechts de grote lijnen van het verhaal en dat verweerder verplicht is om het vluchtverhaal van een asielzoeker een keer door zijn eigen tolk te laten voorlezen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de bewijswaarde van het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel trekt, dient opgemerkt te worden dat hij niet verder komt dan het uiten van algemene kritiek hierop zonder hierbij concrete elementen aan te halen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van

herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn verklaringen in minder dan vijf minuten aan hem voorgelezen waren en dat verweerder goed weet dat de tolken op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit het gehoorverslag woord per woord voorlezen doch slechts de grote lijnen van het verhaal, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de vraag werd gesteld of zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw werden voorgelezen waarop hij bevestigend antwoordde; verzoeker bevestigde zelf dat alles overeenkwam met wat hij had verklaard (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Nergens blijkt overigens dat de tolken dit verslag ter plaatse niet volledig voorlezen en zich beperken tot de grote lijnen van het verhaal. Dit is niet meer dan een bewering van verzoeker zonder enige feitelijke grondslag.

De stelling dat verweerder nagelaten heeft om zijn vluchtverhaal voor te lezen en dat verweerder verplicht is om het vluchtverhaal van een asielzoeker een keer door zijn eigen tolk te laten voorlezen, heeft geen wettelijke grondslag. Voor zover verzoeker met zijn betoog van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehouden is tijdens het persoonlijk onderhoud een tolk het verslag van verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken te laten voorlezen, brengt hij geen enkele wettelijke grondslag naar voor waarop deze verplichting zou zijn gesteund. De Raad is ook niet bekend met enige verplichting in die zin.

Het feit dat blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud vraag 1 tot 18 van het verslag opgetekend op de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelezen tijdens het persoonlijk onderhoud, houdt daarom nog geen verplichting in om alle verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te gaan voorlezen.

Overigens dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing staande blijft zelfs wanneer verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken buiten beschouwing zouden worden gelaten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is verder van mening dat verweerder een beroep doet op het buikgevoel en er geen landeninformatie voorhanden is waarin staat dat de taliban zelf automechaniekers ter beschikking zouden hebben, doch kan ook hierin niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat de desbetreffende motivering niet gebaseerd is op een gevoel, maar louter steunt op de verklaringen die verzoeker zelf aflegde: *“Gevraagd of de taliban telkens hun wagens in overheidsgebied moesten laten herstellen, dat klinkt immers risicovol, zei u dit niet te weten, maar dat het wel vaker voorkomt dat mecaniciens meegenomen worden om hun auto’s te laten herstellen (NPO, p. 14). Gevraagd of u ooit bent meegenomen, zei u dat het u één keer gevraagd werd, maar dat u toen niet geweest bent (NPO, p. 15). Hierover doorgevraagd, zei u dat u twee of drie dagen voor de dag van het incident werd gecontacteerd door N.(...) A.(...) om langs te komen, maar dat u dit dan had geweigerd (NPO, p. 15). Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, zei u dat het u niet werd gevraagd (NPO, p. 15). Deze verklaring voldoet niet. In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u namelijk gezegd een goed zicht te geven op uw situatie en problemen en alle mogelijke informatie weer te geven (NPO, p. 2). Dit werd later herhaald wanneer u uw persoonlijk verhaal mocht vertellen (NPO, p. 10). Dat u dit dan toch naliet en enkel wanneer opportuun dit element naar voren schoof doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is overigens weinig aannemelijk dat de taliban hun auto’s lieten herstellen in een garage in overheidsgebied. Dat er geen automechaniciens in de regio waren die wel ter plaatse wilden gaan of dat de taliban zelf geen automechaniciens ter beschikking zouden hebben is moeilijk te geloven.”* Verzoeker biedt met zijn algemene kritiek dan ook geen antwoord op de concrete vaststellingen die gebaseerd zijn op zijn eigen verklaringen. De Raad schaart zich vervolgens achter de stelling dat het naast verzoekers ongeloofwaardige verklaringen bovendien weinig aannemelijk is dat de taliban hun auto’s lieten herstellen in een garage in overheidsgebied. De taliban onderwierpen zich hiermee redelijkerwijs aan een groot risico hetgeen in het licht van de algemeen bekende context in Afghanistan destijds niet aannemelijk kan worden geacht. Dat dit specifieke aspect niet werd opgenomen in landeninformatie aanwezig in het administratief dossier doet geen afbreuk aan het onaannemelijke karakter ervan in het licht van de algemene situationele context. Het betoog dat automechanieker een knelpuntberoep is en de taliban een tekort had aan dergelijke mensen is niet meer dan slechts een bewering.



In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen zou zijn geweest, kan hij allermist worden gevolgd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met de stelling dat hij naar huis is gegaan omdat dat de enige optie was op dat moment, weerlegt hij de gedane concrete vaststellingen niet. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker na het incident waarbij een talibanlid werd doodgeschoten door het nationaal leger gewoon naar huis ging. Het gegeven dat verzoeker na het incident meteen naar huis gaat en dan denkt te kunnen ontkomen aan de taliban door gewoon te zeggen dat hij er niet is wanneer ze zouden langskomen, is in dergelijke omstandigheden niet aannemelijk te noemen. Verzoeker biedt hiervoor ook geen enkele valabele verklaring.

Waar hij de tegenstrijdigheid tracht te verschonen die werd vastgesteld in zijn verklaringen met betrekking tot het bezoek van de taliban met de stelling dat zijn vader de deur heeft opengedaan en de taliban te woord stond en hijzelf niet, overtuigt hij niet. Zo werd immers terecht vastgesteld dat verzoeker enerzijds stelde niet te weten of N.A. tijdens het bezoek van de taliban aanwezig was en anderzijds stellig aangaf dat N.A. naar zijn huis gekomen was de avond van het incident.

Wat betreft de vaststellingen rond het vertrek van zijn broer beperkt verzoeker zich tot het verweer dat hij dit niet zo verteld heeft. Verzoeker slaagt er met een dergelijke eenvoudige ontkenning van de vaststellingen niet in deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Deze vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

In de door verzoeker aanvullende nota wordt gesproken over een brief van verzoekers vader over de problemen met de taliban, doch deze werd niet bijgevoegd. Ook ter terechtzitting legt verzoeker dit niet neer.

Voorts voert verzoeker aan dat hij door zijn verblijf in Europa verwesterd is. Hij benadrukt dat de taliban weet dat de terugkeerders vanuit Europa allemaal asielverhalen hebben tegen de taliban en hij vraagt zich af of hij bij terugkeer het spel zal kunnen spelen en dit gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Verzoeker meent dat hij omwille van zijn werk voor de overheid, een tweejarig verblijf in Europa en verwestering, alle kenmerken heeft van een profiel die bij terugkeer vervolgd worden. Verzoeker brengt hiervoor per aanvullende nota een arbeidsovereenkomst en loonfiches bij.

Verzoeker klaagt ook een gebrek aan actuele informatie over de situatie in Afghanistan aan. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 12 oktober 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviséerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en als verwesterd zou worden beschouwd, blijkt uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa.

Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar verzoeker per aanvullende nota een arbeidsovereenkomst en loonfiches neerlegt, toont hij niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst en loonfiches tonen enkel aan dat verzoeker in België heeft gewerkt en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze stukken tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan en/of zijn verblijf van enkele jaren en zijn activiteiten in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, *in casu* nog geen twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij zijn hele leven in Afghanistan woonde, dat hij in Afghanistan naar school ging en er ook werkte als automechanieker en zelfs zijn eigen garage uitbaatte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 7). Ook zou hij zich kunnen informeren bij zijn familie in Afghanistan, gezien hij volgens zijn verklaringen nog contact heeft met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat volgens verzoekers eigen verklaringen verzoeker Afghanistan op minstens zeventienjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en niet bij machte zou zijn het spel te kunnen spelen.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiarie bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van

verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Voor zover verzoeker meent dat de commissaris-generaal over geen informatie beschikt wat betreft de vervolgingsfeiten die terugkeerders zouden meemaken omwille van hun verblijf in Europa, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan

een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en vrees voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker met zijn argument dat er geen rekening werd gehouden met de "*machtswijziging in de armoedegrens in Afghanistan*" verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen,

bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Verzoeker verwijst weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, dat hij bij het verzoekschrift voegt, doch stelt zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Het gegeven ter zitting dat hij de enige broodwinner is voor de familie, kan hierop geen ander licht werpen. Verzoeker werkte geruime tijd als

handelaar, waardoor er geen indicaties zijn dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften bij terugkeer naar Afghanistan als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.



Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF